

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
ประมวลกฎหมายที่ดิน

คดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เป็นราชการส่วนท้องถิ่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๐ เป็นหน่วยงานทางปกครอง เมื่อเหตุอันเป็นที่มาแห่งความเดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดีเกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ถึงที่ ๙ ได้ก่อสร้างศาลาประชาคม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ก่อสร้างลานกีฬาคอนกรีต และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และที่ ๘ ได้ก่อสร้างศูนย์น้ำดื่มชุมชน และปั้มน้ำมันหยอดเหรียญชุมชน ในที่ดินของผู้ฟ้องคดี ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ไม่ได้เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ข้อพิพาทตามคำฟ้องจึงมิใช่ข้อพิพาทจากการกระทำละเมิด อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันจะเข้าหลักเกณฑ์ของมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และที่ ๑๐ ให้การว่าที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน กรณีจึงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินพิพาท ซึ่งหากศาลวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นของผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ถึงที่ ๙ ก่อสร้างศาลาประชาคม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ก่อสร้างลานกีฬาคอนกรีต และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และที่ ๘ ได้ก่อสร้างศูนย์น้ำดื่มชุมชน และปั้มน้ำมันหยอดเหรียญชุมชนก็เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี แต่หากที่ดินพิพาทตกเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ซึ่งอยู่ในการดูแลรักษาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แล้วจะเป็นผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ มีอำนาจเข้าไปดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันได้และไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี และทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องเสียสิทธิในที่ดินที่พิพาท คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงมีความมุ่งหมายที่จะให้ศาลรับรองคุ้มครองสิทธิในที่ดินของผู้ฟ้องคดีเป็นสำคัญ คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม